

Banga Nr. 21/147 1990. gada 02. jūnijs

Ad rem ● Rojas vidusskolas radiostudija

No skolas atvadoties

Nav jau nemaz tik sen, kad laikraksta «Banga» lappusēs pirmo reizi parādījās skolēnu grupas «Ad rem» publikācijas. Sākumā šie raksti bija vienkopus, vēlāk jau atsevišķi. Rakstītāji galvenokārt bijām tagadējo 12. klāšu skolēni, kuriem šā numura iznākšanas diena, jāsaka ardielvas tik pierastajiem skolās gatentiem, klasēm, solēm un citām skolā, ikdienas lietām, jāatvādās arī no iemīļotās radiostudijas, no teļpas, kurā bija gan kopīgas rūpes, gan entuziasms, gan klūdās un nesaskaņas.

Veļ eķāmēnu steigā palūdzu savus koleģus atmiņā mazliet atsaukt bijušo un dot kaut nelielu vērtējumu gūtājam.

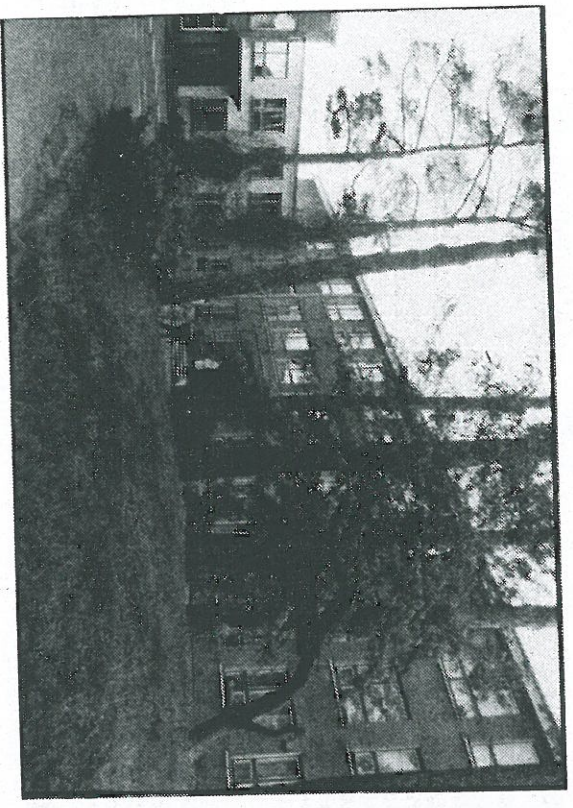
Kristīne Aveltisjāna:

— Domāju, ka ar «Ad rem» es iemācījos izteikt sevi, atklāt savu iekšējo parliecību. Bija pat tikams uztraukums pirms katra raidījuma, pirms rakstiņa iznākšanas. Bija jau arī nesaskaņas, bet tas, kā viss siltktais, ātri izgaist.

Andrijs Oļmanis:

— «Ad rem» man bija it kā skolas durvis no sētas puses. Mēs bieži darbojāmies ar materiāliem, kuru esamību citi pat nenonajaua. «Ad rem» bija tas, kas padarīja manu vienmuļo skolas dzīvi daudzķārt jautrāku.

Dienmēļ Oļegu Čegutu, mūsu uzticīgo operatoru, nesastāpu, tādēļ naās atcerēties viņa apļiecinājumu, ka radio esot tā vieta, kur var atpusties un reļvē arī nospīdznāt. Un tiešām tas tā ir, jo Oļega ziņā bija visi

terakstu smagumi un atbildība par labskanību.

Dina Sildra:

— «Ad remā» vienmēr esmu jutusies brīva. Savās domās, spriedumos. Nezinu, cik mūsu darbība ir bijusi vajadzīga citiem, bet man raidījumi palīdzēja. Varbūt mazliet žēl, ka neizjutējām līdz galam. Guvums? Beidzot paši uz savas ādas esam izjutuši raidījumu tapšanas smagumu. Bija garas stundas un izsalkuši vēderi, un tas viss tikai tāpēc, lai taptu 10 minūšu raidījums. Man bija gandarījums.

Rinalds Zembahs:

— Studijā ļabi varejām par

vadīt starpbrīžus. Protāms, kā caurīaide uz šo teļu bija novādīti kādu raidījumu. Iemācījāmes norūdit un reizē arī pamācīt nervus, meģinot sadzīvot ar priekšniecību. Bet bija arī kas cits — stradāšana studijā radīja priekšsīati par to, kā apmēram varētu stradāt Latvijas radio, līdz ar to kļuva kritiskāks vērtējums Rīgas radio raidījumiem, pasmeļāms par kļūdām.

Sanita Dāvidsone:

— «Ad rem» palīdzēja saprast, kas mūsu skolā ir labs, kas viduveļs, kas sliķts. Atnāksī si uz studiju, cerēju, ka uzreiz spēšu kaut ko mainīt, tekustināt.

bet izrādījās — tas nav viegli. Mūsu kopējie spēki studijā neļ spēja atzkustināt pārejos. Skumji. Lielas cerības lieku uz ļauņiem.

Es pie šīm domām varu pieļūst, ka tieši tur — radiomāijā (kā paši sakām) — iemācījāmes vairāk pazīt cilvēkus. Pavisam citādus mēs ieradūzijām dāzās pedagogus: gan tos, kuri dalījās ar mums pārdomas, gan tos, kas juta mums līdzī, kas intereseļas par skolas radio attīstību. Vislielākais radio entuziāsts un, varētu teikt, studijas krusitēvs un pamatlicējs ir skolotājs Egļis Mūrīleķs. Visi adresī mēši saka viņam paldies, jo viņš mūs visus kopā saaicināja un lika domāt par sasāpējušām

skolas problemām, mudināja uz darbošanos.

Skumji, ka nu jāatvādās un katrs iesim uz savu pusi, taču atmiņās būsim kopā.

Sanita: — Kopā esam bijuši ļoti draudzīgi. Ja gribēju uzlabot garasīavokli, atlika ļeļet savā radiostudijā — patiešām savās otrāļās māļās. Vienmēr pretī pavērās smaidoķas seļas, vienmēr bija miļļ un ļabi vārdi. Mēs cits citam bijām vajadzīgi.

Bet nu ģan — ļal paliek mikrofoņi, ļal paliek magnetofoņi un pulķs, ļal paliek daudzkrāsainie plakāti un nerātnais gaidakalendārs. Ļal paliek nākamo adremlešu uzraudzība. Arvis Sules

E. MORNIĒKA un **I. ZUBERĢA** foto